

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10



ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 20 Μαρτίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Οικονόμου άριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 23

Η ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΟΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΟΠΙΑ

ΠΟΤΕ ΠΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ

ΔΗΜΟΚΟΠΟΥΝ ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ ΤΟΥΣ ΕΝΘΑΡΡΥΝΕΙ

ΑΝΑΓΚΗ να το δηλώσουμε και πάλιν. Τα άρθρα μας δεν είναι αντιδηλιγιανικά. Είναι αντιδημοκοπικά. Ήμποροσαν δε αξιολογη να είναι και αντιθετοκοπικά και αντιζαϊμικά, αν και οι δύο αυτοί κύριοι είχαν να παρουσιάσουν τας ιδίας βαρυστημάντους δημοκοπικάς περιγμηνάς, τας οποίας παρουσιάζει ο εκ Γόρτυνος πολιτικός τους αντίπαλος.

Πιθανόν να έχουν και ούτοι οι κύριοι τας περιγμηνάς των. Άλλά δεν έτολμησαν να μάς τις δείξουν άκομη. Και γι' αυτό, κατ' ανάγκην, μόνον του κ. Δηλιγιάννη τήν δημοκοπική όρασι σχολιάζομεν.

Ήπειτα ο σημερινός «οίακοστρόφος» του κ. Μιστριώτη, έχει όλα τα δικαιώματα της προτεραιοτητος, διότι αν ελ' οι άλλοι άρχηγοί των πολιτικών κομμάτων έδημοκόπησαν κατά καιρούς έρασιτεχνικώς, ούτος έδημοκόπησε πάντοτε κ' έξακολουθεί να δημοκοπή εξ επαγγέλματος, συστηματοποιήσας τήν δημοκοπίαν και ανυψώσας αυτήν εις περιωπήν δόγματος πολιτικού.

ΑΡΧΙΡΟΒΕΣΠΙΕΡΟ τόν ειπαν τόν κ. Δηλιγιάννην πρό των εκλογών, και άρχιριγκό λέτο τόν φωνάζουν όλαι σήμερα.

Και τότε δεν είχαν άδικον και σήμερα δεν έχουν. Διότι και τούς δύο βαρυστημάντους τίτλους, με τούς λογους και με τας πράξεις του τούς κατέκτησε.

Πρό των εκλογών έχαλνωσσε τόν κόσμον έμιλών και άπειλών κ' ένοσπείρων πανικόν με τούς λογους και με τας καμώματά του.

Στάς ψηφοθηρικάς ανά τήν Ελλάδα περι-

πλανήσεις του, μόνον ύπέρ του Συντάγματος και των Θεσμών και του Λαού έζητωκραύγαζε, παραλείπων δ' εκ προθέσεως στάς ζητωκραυγάς του τήν Βασιλείαν, άφηγε να πιστεύεται ότι σαν έλθη στα πράγματα βρρρ! κάτι θα κάνη για να βάλη τόν Καθένα στην θέση του. Και ο Λαός τόν έπίστρεσε. Και ο λαός τόν έφερε στην Άρχήν. Και ο κ. Δηλιγιάννης δεν έκαμε τίποτε. Άπλούστατα, διότι δεν είχε τίποτε να νάμη.

ΤΟΥΝΑΝΤΙΟΝ μάλιστα. Μόλις παρέλαθε τήν Άρχήν, η οποία του έσερβιρίσθηκε επί σανίδας, έβγαλε τόν κόκκινον σκουφο του Ροβεσπιέρου και έφόρεσε το κουδουνοφόρο του Ριγκολέτου σκουφάκι. Έβγαλε τας ξένα δόντια, τας οποια έδειχνε και έριζε πρό των εκλογών, και παρουσίασε πάλιν το στόμα του νωδόν. Και άμέσως, μετά το πυροτέχνημα των Στρ. Νομοσχεδίων, έσπευσε να διαθεβαιώσση τήν Βουλήν, ύψόνων τας μάτια του πρός το Λαϊκόν θεωρειον και ξερολιγονόμενος, ότι ο Βασιλεύς άγαπα ειλικρινώς το Σύνταγμα.

Το Λαϊκόν θεωρειον έμεινε βρυδόν όπως μένει πάντοτε, εις παρομοίας περιστάσεις, και δεν του έφώναξε:

— Πότε μάς 'μιλοσσεσ ειλικρινώς και πότε μάς κοροϊδευσε; Με τόν σκουφο του Ροβεσπιέρου η με το σκουφάκι του Ριγκολέτου; Όταν εφοβήριζε το Παλάτι, η σήμερα που λιγίζεις νευροσπαστικώς τήν σπονδυλική σου στήλη πρό του τελευταίου Αδελικού;

ΔΥΣΤΥΧΩΣ δεν φταίει ο κ. Δηλιγιάννης, όπως δεν φταίνουν όλαι οι από καταβολής του Συντάγματος, δημοκοπούντες ύποψήριοι Υπουργοί.

Φταίει ο Λαός, ο οποίος δεν έζήτησε ποτέ εξηγήσεις από τούς έκμαυλιστάς του, — ο Λαός ο οποίος λησμονεί όσα του ειπαν και θυμάται μόνον όσα του ειπον τήν τελευταίαν στιγμήν — και φταίει η Βασιλεία με τήν άνέκτικότητά Της τήν άδικαιολόγητη, με τήν άπεριόριστη

καλοκαγαθίαν Της και με τήν προσπάθειαν που καταβάλλει να φανερώη τόν Λαόν πως συγκινείται από τας επιθέσεις και πως τρέμει για τας έκτοξευόμενας εναντίον Της άπειλάς.

Βασιλεία και Λαός ενθαρρύνουν τήν Κυβερνητικήν Δημοκοπίαν. Η Βασιλεία περισσότερο, πολύ περισσότερο. Διότι η Βασιλεία και μόνη Αύτη, αν ήθελε, ήμποροσσε να νοίξη τα μάτια του Λαού, ήμποροσσε να τόν άπαλλάξη από τας μάγια των έκμουλιστών του, ήμποροσσε να παραλύτση τήν γλώσσαν της Δημοκοπίας, να μουδιάσση τας χέρια της. Δεν το θέλει όμως. Και γι' αυτό ο κ. Δηλιγιάννης, και κάθε άλλος δημοκόπος, αν εξετασθη, βαθύτερα το πράγμα, αντι να είνε ενοςχος, είνε θύμα, οικτρότατον θύμα και δημιούργημα της έπιπολαιότητος του Λαού και της άδρανείας του Στέμματος.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ :

Βουλευτική δημοκοπία. — Πώς κάνουν τήν καριέρα τους οι βουλευταί. — Για να ένθουσιάζουν τόν Λαόν και για να προσκαλούνται στο Παλάτι.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΝΑΜΕ

Ο ΑΜΑΞΑΣ

Τρέχει, τρέχει άκατάχρηστο το ποδήλατον στην όδον Κηφισιάς, για να σώσση τόν νεκρόν και κομψόν επιβάτην του από τας χέρια του άμαξά ο οποίος τόν κυνηγάει με λύσσα.

Ο τρέμος άρχίζει να παραλύη το αναβάτη τα πόδια. Το άμαξά όμως τα πόδια έχουν φτερά και το λίγο το ποδήλατον εξευτελιζεται από τόν παζόν διώκτην του και συλλαμβάνεται από κάτω από ένα μέγαρον περίκομψον της άριστοκρατικής λεωφόρου.

— Σ' έπισατο, αλιτήριε! φωνάζει λογαριασμένος ο άμαξάς και συλλαμβάνει τόν κομψόν ποδηλάτην από τόν γακχά.

— Άφησέ με! φωνάζει ο ποδηλάτης προσπαθών να ξεφύγη από τας χέρια του. Άφητέ με!..

— Τι να σάφισω!.. Δυό χρόνια το δεν μάς αφήνεις ήσυχούς!.. Κάθε μέρα περνάς από κάτω και ξεμυάλισες το κορίτσι και ο άρέντης μουπε να τή πιάνω και να τή κάνω του άλατιού!